

3

Hana Militká

13 povídek

pro Klub knihomolů

Hana *Militková*

13 povídek pro Klub Knihomolů 3

Povídky věnuji své rodině

OBSAH

13 POVÍDEK PRO KLUB KNIHOMOLŮ 3	2
PŘEDMLUVA	4
AMORŮV ŠÍP	6
EROTICKÁ TOUHA	11
EROTICKÝ SEN	17
EROTICKÉ PROBUZENÍ	22
EROTICKÝ VÝLET	28
EROTICKÝ SOBOJ	33
MANŽELSKÁ EROTIKA	38
EROTICKÁ SMRŠŤ	43
EROTICKÉ PEKLO	47
EROTICKÁ KORESPONDENCE I	55
EROTICKÁ KORESPONDENCE II	59
EROTICKÁ KORESPONDENCE III	64
EROTICKÁ VZPOMÍNKA	70
VYZNÁNÍ	76
13 POVÍDEK PRO KLUB KNIHOMOLŮ 3	77
HANA MILITKÁ	79
ELEKTRONICKY VYDANÉ V E-KNIHY JEDOU MARTINA KOLÁČKA	89
TIŠTĚNÉ KNIHY	90
COPYRIGHT	91

Předmluva

Vážená paní Militká, ...
Milá paní Gerlingerová,...

...děkuji Vám za
povídku...

...děkuji Vám za milou
zprávu...

Paní Hanu Militkou znám
pouze korespondenčně a
z jejích povídek, které
upravuji pro vydání v Klubu
knihomolů. Přitom se mi zdá,
že jsem ji za těch pár měsíců
poznala docela dobře.

Po dobu, kterou
spolupracujeme, přispívá

paní Militká povídkami s erotickým laděním. Tyto krátké
příběhy píše s lehkostí, popisuje myšlenky nám všem vlastní a
po jejich přečtení má jistě většina z nás pocit, že si (co si budeme

Pavla Gerlingerová

nalhávat) podobné situace sami rádi představujeme. Autorka však čtenáře vtáhne nejen přirozeností ve svém psaní, ale také prostorem pro fantazii každého z nás, ať už se jedná o otevřený konec, nebo o záměrně nevyřčené detaily.

Těší mě, že je paní Militká aktivní přispěvatelka rubriky Čtení ke kávě. Její povídka – přečtená s kávou či bez ní – Váš den udělá zcela jistě netradičním.

Je pro mě čest, že mohu přispět pár řádky do knihy této milé autorky. Přeji knize mnoho spokojených čtenářů a čtenářům příjemné počtení!

Pavla Gerlingerová

Klub knihomolů

16. 9. 2018

Amorův šíp

Moje první láska přišla jako blesk z čistého nebe. Byla nádherná, silná, všeobjímající, přestože trvala jen krátce. Na takové okamžiky se nezapomíná.

Vyrůstám na zahradě rodného domu. Společnost mi dělají bráška Jenina, sestra Milu, mamí, tati, babi a děda. V mých čtyřech letech se k nám přidal i bráška Jiříček.

Teď už je mi pět. Naši rozhodli dát mě do školky. Prý abych si zvykla na děti. Nechápu, proč si musím zvykat na nějaké neznámé, když mám doma tři sourozence. Možná je můj mozek ještě malý na takové věci, i když si připadám docela chytrá.

Nedávno jsme se fotili a moje sestra se chechtala. Muselo se čekat, až se uklidní. Při focení se musím tvářit, aby fotka vyšla, to přece ví každý. Ne, že pak bude na fotkách s pusou dokořán. Je sice o sedm let starší než já, ale některé věci jí vůbec nedocházejí.

No, musím tedy do školky. Nikdo se mě nezastal, ani sestra Milunka.

Je mi moc smutno, když zůstávám ve školce a maminka odchází. Nic mě nebaví, nikdo mě nezajímá.

Pak najednou mnou projede blesk z čistého nebe. Spatřila jsem ho. Málem jsme do sebe vrazili.

„Ahoj,“ řekl rozpačitě. „Jsem Jarda. A ty?“ zírá na mne.

„Hanička, teda Hanka,“ opravím se bleskově. Celá se červenám.

„Seš tady nová?“

„Ne... Vlastně jo.“

„To je fajn, pojď na houpačku, je bezva.“

Vzal mě za ruku a vleče k lavičce.

Nasedáme. Pak začne ve stoje rozhoupávat. Je úžasný. Máme doma na zahradě lavičky, ale žádná se nehoupe.

Pak volali k obědu, maminka si pro mne přišla. Jím už doma.

„Copak, nelíbí se ti tam? Jsi nějaká zaražená,“ sleduje mne.

„Ne, dobrý,“ říkám klidně. „Docela to jde.“

„Mám radost, bála jsem se, aby se ti ve školce líbilo.“

„No.“

„Už máš nějakou kamarádku?“ vyzvídá.

„Skoro,“ říkám nejistě.

„Najdeš si je, uvidíš.“

Naštěstí se doma hned pouštíme do oběda. Mladší bráška začíná kňourat, je mu jeden rok a batolí se kolem. Jeho první krůčky jsou nejisté, občas spadne na zadek. Má ho vycpaný plínami, aspoň ho to nebolí. Do školky by se mnou nemohl, s plínami ho nikam nevezmou. Musí počkat, až bude velký.

Druhý den nemůžu dospat, jak se těším do školky.

Sotva tam dojdu, rozhlížím se po Jardovi.

Spatřím ho až těsně před mým odchodem domů. Jsem z něho celá rozčílená. Postavím se proti němu. Ani mi neřekl ahoj. Jako kdybych neexistovala.

„To je ale sprosták,“ říkám si.

Vtom zahlídnu přicházející mámu. Rychlými kroky přistoupím až k Jardovi a políbím ho.

Je velmi překvapený, jako kdyby mě do té chvíle neviděl.

Jsem ze svého činu celá divoká.

Silně vnímám hebký dotek jeho rtů svými, má je děsně jemné, měkké, jako motýlí pohlazení.

To byl teda zážitek!

Celý den zářím jako sluníčko.

„Dneska se ti tam asi líbilo, vid’?“ ptá se maminka.

„Docela to šlo,“ říkám nevinně.

Nemůžu se dočkat, až půjdu zítra do školky.

Moje sestra Milunka vyzvídá: „Jsi celá rozzářená! Copak se dělo ve školce?“

„Nic, normálka, nuda,“ lžu, jako když tiskne.

Nemohu ani dospat, moc se těším na Jardu.

Sotva druhý den přijdu do školky, Jarda mě vítá úsměvem: „Kde jsi byla? Včera jsem tě neviděl.“

Jeho slova jsou pro mne ledovou sprchou.

„Jak to, žes mě neviděl? Vždyt...,“ slova mi odumřou na rtech.

Ve dveřích se objevil druhý Jarda. Přesně stejně oblečený, ostříhaný, stejný nos i kukadla, prostě přesná kopie.

Zírám na druhého Jardu v němém úžasu.

První Jarda se na mne s údivem koukne, pak zjistí, že si prohlížím přicházejícího.

„Dovol, abych ti představil svého bratra, dvojče jménem Jaromír. Seznamte se,“ usmívá se.

Jsem zaražená, nezmůžu se ani na hlásku.

„Ahoj, my se známe,“ směje se Jaromír. V očích se mu lesknou ďábelské ohýnky.“

„Páni, koho jsem vlastně včera políbila?“ ptám se sama sebe.
Mám zkažený celý den.

Už mě to ve školce nebaví. Nakonec se mi budou smát, že nevím, s kým vlastně chci chodit.

Sotva přijdu domů, mizím na zahradu. Dřepím na kameni mezi kosatci a roním slané slzy do jezírka s lekníny.

„Co se ti stalo?“ ptá se Milunka, když mě najde na zahradě.
„Vypadáš, jako by ti ulítly všechny včelky.“

„Kdyby jen to,“ vzlykám a vyličím jí celý můj omyl.

Začne se smát: „Na to je jediná rada. Příště polib oba. Uvidíš, který ti líp chutná. To bude ten pravý,“ tváří se zkušeně ve svých dvanácti letech.

Něco na tom je.

Přesto jsem se zachovala po svém. Vždycky vyčkávám s první pusou u nového nápadníka, než je mi jasná celá situace.

Víckrát jsem se nezakoukala do dvojčat, možná proto jsem nevyužila Miladinu skvělou radu.

Musím přiznat, že celá příhoda ve mně zanechala hluboký dojem.

Erotická touha

Naše touhy jsou téměř nevyčerpatelné. Jedná se o neuvěřitelnou záležitost. Někdy nás povznášejí nad šedou jednotvárností všedních dnů. Někdy můžou potrápít a ošálit naše smysly. Přesto se jich nevzdáme. Jsou zpestřením našeho života.

Je mi patnáct. Na světě se mi líbí.

Jaro je v plném proudu. Sluníčko hřeje. Venku je teplo na krátké rukávy.

Vcházím do školy.

Náhle ho vidím.

Nečekaně.

Nechápu, kde se tu najednou vzal.

Málem jsem do něj vrazila.

Chytí mě. V očích se mu objevují zvláštní plamínky.

Najednou je mi strašné horko. Točí se mi hlava. Skoro jsem upadla. Tiskne mě pevněji. Drží mé paže, jako kdyby už nikdy nechtěl dělat nic jiného. Jeho pohled rozpouští mou vůli. Nezmůžu se na nic. Jen uniká z mých úst slastný vzdech.

Začne se smát.

Třesu se zimnicí.

Netuším, jak dlouho trvá naše strnutí. Snad celou věčnost.

Zvoní.

Pouští mé paže, usměje se: „Příště dávej pozor, ať se s někým nesrazíš.“

Stojím tam ještě dlouho. On už dávno zmizel.

„Možná se mi všechno jenom zdálo,“ napadá mě.

Na chodbě ani noha.

„Vždyť už zvonilo!“ došlo mi najednou.

Popadám aktovku, která celou dobu leží netečně na zemi. „Honem do třídy, nechci dostat poznámku,“ prolétne mi hlavou.

Vrazím do dveří, ani se nerozhlednu. Dělam, že tu ani nejsem.
Vsunu se do lavice. Nenápadně vybalím učebnici zeměpisu.

Vtom jako když udeří hrom. Slyším povědomý hlas.

„Dneska si probereme novou látku. Povíme si něco o Brazílii.“

Zadívám se zděšeně k tabuli.

Chvíli trvá, než si uvědomím celou pravdu.

Na stupínku stojí můj zachránce z chodby.

„Nový učitel,“ bleskne mi hlavou.

Nemohu se pohnout. Nemyslí mi to. Moje uši neposlouchají, co vykládá o Brazílii. Momentálně ani nevím, že nějaká Brazílie existuje.

Po chvíli se proberu ze šoku. Předstírám, že si píšu nějaké poznámky.

Nevím vůbec nic.

„Co je s tebou? Takhle bledou jsem tě ještě neviděla. Jsi nemocná?“

„Asi jo. Něco na mne leze. Možná opožděná viróza.“

„Lekla jsem se, že řekneš opožděná puberta. Ta je u nás už v plném proudu,“ směje se Helena.

„Hm, jdu domů. Není mi dobře. Měj se.“

„Počkej, včera jsme si říkaly, že se dneska půjdeme projít do parku. Kvetou krásné rododendrony!“

„Co že tam kvete?“ ptám se nechápavě. „Jo, aha, no tak třeba zítra. Dnes nemám náladu,“ končím nemilosrdně. Odcházím rázným krokem.

Najednou cítím vzadu na hlavě nějaké divné mrazení.

Proti své vůli se zastavím.

Chvilí bojuju s potřebou otočit se.

Nakonec neodolám.

Stojí tam.

Cítím, jak rudnu.

Vše je mimo čas a prostor.

Rozběhnu se a vletím mu do náruče.

Sevře mě pevně. Políbí mě.

Co se děje dál, netuším.

Propadám se bílou tmou.

Někdo se mnou třese.

„Probud' se, holčičko. Nemůžeš prospat soudný den. Musíš jít zase někdy do školy.“

Něco mumlám. Ani netuším, co chci říct. Ztěžka se pokouším zvednout víčka. Vidím rozmazaně. Snažím se zaostřit. Poznávám svou mámu. Naklání se nade mnou.

„Co se děje?“ šeptám.

„To mi řekni ty. Prospala jsi několik dní. Byl tady pan doktor. Mělas vysokou horečku. Už hrozilo, že tě odvezou do nemocnice,“ šeptá máma. Hladí mě po ruce. Nenápadně si utírá slzy.

„Vůbec nic nevím. Jen si pamatuju, že mě objímal...“ nedořeknu ,a líbal'. Asi bych tady nenašla pochopení. Zvláště, když se jedná o našeho učitele. Možná by ho za to mohli vyhodit,“ uvědomuju si s hrůzou.